

תכשיטיה של בת השגריר

רובינס קימט את מצחו, הרים מעט את קולו. ליד הכניסה לאולם פרצה מהומה קטנה. גבר חבוש מגבעת ועטוף מעיל אפור התווכח עם הסדרנים. ניפנף במעטפה. השגריר הישראלי היפנה את ראשו. הוא ביקש לנחש, על פי הבעת-פניו של גידי, את מידת ההצלחה. אולם פניו של הלה היו אטומות, כרגיל. פני שחקן פוקר. השגריר נאנח, נטל את המעטפה, הוציא את העמודים הכתובים בערבית, הגישם לחברו, שידע את השפה. עזרו החל מתרגם לו את המשפטים בקול נמוך.

* * *

ע ל היציע היו רוב המקומות תפוסים. פה ושם היה ככא ריק, שהפריד לרוב בין ערבים ויהודים ששמרו בקפדנות על המרחק הנאה בין שני עמים לוחמים. גידי סקר את השורות, מצא את בת שגריר המצרי וישבת ליד אמה וחברי השגרירות.

בשקט תפס מקום בשורה מאחוריה. כאולם גמר רובינס את נאיומו. גידי הבחין בתרועת-הנצחון המאופקת שהתפשטה בשורת הנספחים המצריים. לפתע נשמע קולו של השגריר הישראלי. "אדוני היושבראש, הציע, לפני שהאסיפה המכובדת תגש לחרוק את דינה, העלול לסתום את הגולל על אחת הפרשות המפוארות בתולדות המין האנושי, הייתי רוצה להביא לידיעתה מיסמך חשוב מאד שגיע זה עתה ליד..."

כרגיל, במקרים כאלה, עלה באולם גל של מילמול ושיח נמוך. היושבראש שקע בספרי התקדימים. האם היה מותר לחזור ולתת את רשות-הדיבור לישראלי המנומס, בעל המבטא האוסטרלי?

"דומני שאיבדת עגיל". "מליחתך, גברתי", התכופף גידי קדימה. "דומני שאיבדת עגיל". המצרית הצעירה הפנתה את ראשה, ראתה את העגיל המוכר בידי גידי, חיכה חיוך אוטומטי של תודה. היא נטלה את התכשיט באצבעותיה הארוכות, מימשה ביד השניה את אוזניה. שתיהן היו מקושטות בעגילים.

ה שגריר יושב במקומו, קפוא פנים. מזוויות עיניו ליסכן מבט לעבר עבד אלקארד איברהים, שהקשיב לנאום באושר קורן. היה לו קל, לנציג מצרי זה. הערבים רכבו על המצב.

מבעד לאוזניות הגיע אליו הנאום באנגלית שוטפת. הנואם, רוסי מגודל ומהוקצע, הדגיש את דבריו בתנועות-יד עגלגלות. מאחר שהשגריר שמע רק את התרגום, ולא את המלים שיצאו מפי הנציג הסובייטי, נראה הלה כשחקן בתיאטרון-בובות.

תיאטרון-בובות, זה הביטוי, חשב השגריר במרירות. מישהו כתב את המחזה, וכל הדמויות קוראות את הנוסח הקבוע מראש. וכך זה יימשך, עד הסוף המר, אם לא יצליח להוציא את הדיון מן המסלול.

גידי ואנשיו, מה אתם? המיבצע כבר היה צריך להסתיים. הדיקלום הסובייטי היה הנאום שלפני האחרון. אחר כך תבוא ההצבעה. מצב-הרוח באולם לא השאיר כל ספק מה תהיה התוצאה.

* * *

ע ל פמך ההוכחות האלה, אני מעז לומר בלי צל של פיקפוק: מלחמה זו החלה באשמת הפאשיסטים הציוניים, שקיבלו הוראות מאת אדוניהם, מחרהרי-המלחמה האימפריאליסטיים מוה-סטריט. אחרי שהכוחות שוחררי-השלום של מהנה הקידמה במורה התיכון הצליחו לגרש את האימפריאליסטים מירדן ומעיראק, ואחרי שנוצר הפיקוד האחד של כל העמים הערביים המשתחררים, לא נשאר בידי איליהנפט דרך אחרת להציל את עמדותיהם המתמוטטות אלא על-ידי התרת הרצועה של כלב-הצייד הציוני. אדוני היושבראש, גבירותי ורבותי, הסייט הנורא של מלחמת-יעולם שוב עומד מול עינינו..."

פראנקלין רובינס עצם את עיניו, כמנהגו בישיבות מסוג זה. ויכוח זה עיף אותו. מוחו הדיפלומטי, שלוש פעמים בעשרות שנים של שירות, מדד את המצב בצניות עיפה. מי התחיל? הערבים או היהודים? רובינס ידע כי השאלה אינה חשובה כלל, כי כל הויכוח אינו אלא העמדת פנים. מלחמות אינן מתחילות כשנוהה הקליע הראשון. הן חבויות וגדלו זמן רב מתחת לפני הקרקע, לפני שהן מתפרצות לאור העולם... התואי וכל זה היה נגמר. רובינס לא מילא הפעם את תפקידו מתוך סיפוק פנימי. עוד מעט יצטרך לקום ולהסביר מדוע תומכת ממשלתו בצד הערבי, מבלי לתת אף אחד מהנימוקים האמיתיים, שהיו פרוזאיים מאד. מוטב לחשוב בינתיים על משהו אחר.

המוזיקה החדשה, למשל, אותה ציערה מרצינה מקליבלאנד, האם הוא יעזו להומינה לארוחת-ערב? ואם כן, איך? להעמיד פנים שיש צורך בהכנה דחופה מאוחר בלילה, או שמא תהיה הגישה הישירה יעילה יותר?

"מהנה החופש הבינלאומי, מלוכד מסביב לדגל הקידמה והרצון הטוב, ידע לשבור את המיזמה הציונית..." ריבונו של עולם, כמה זה נמאס! רובינס הסתכל כמעט ברחמנות בשגריר הישראלי. מסכן! אולם ככלות הכל, הם ביטלו לעצמם את הדיסחה..."

* * *

י די התקדם במהירות בנינת הבית הדיקומתי. הכל נראה שקט. עבד אל-קארד בוודאי סיפק לכל בני ביתו כרטיסים ליציע האורחים באר"ם, כדי שיהיו עדים לצנחוננו. מילא, אם יצליח כאן, עוד צפויות לעבד אלקארד כמה הפתעות היום. כאן בין השיחים, היתה צריכה להיות הדלת האחורית של המטבח. הוא מימש את הקיר, מצא את הדלת. מפתח-הגנבים פתח את המנועל בקלות. הדלת נפתחה בחריקה. הקול הצורם נשמע לו כרעם. לכל הרוחות, יהיה זה די מנוחך להיתפס כאן. הוא ייחשב כגנב פשוט, יצטרך לסבול בשקט את הבויון.

בויון? גידי נזף בעצמו, בשקט, שעה שבדק את המסדרון. ברגע זה רובצים כל חבריו אייטש במדבר סיני, מי יודע באיזה תנאים וזנעתיים, אם ישאלו אותו אחרי המלחמה, אותם שיישאו בחיים, מה הוא עשה בחוץ-לארץ, יצטרך להגיד: "גנבתי נירות!" עיסוק מפוקפק מאד, לבחור צעיר וכריא שעבר קורס של מפקדי-פלוגה. אולם הנירות זשבוים. הרבה יותר חשובים אף כממה וכמה מבצעים ליד אבוי-עגילה. אם יוכיחו כי המצרים פתחו במלחמה, אם יגיעו בעוד מועד לישיבת העצרת, אולי אפשר יהיה למנוע את הגינוי, שיגרור אחריו אמבארגו, או מצור, ואולי אפילו שליחת כוחות זרים.

* * *

ה מוסמך נמצא בקלות. רשלוות ערבית טיפוסית. כספת עתיקת-יומין. ללא שום מכשיר-בטחון נוסף.

גידי יושב על כסאו הנוח של השגריר המצרי, מול התמונה המחייכת של בתי היפהפיה. הוא עילעל בעמודים הראשונים. "סודי ביותר. דחוף. כוחותינו המאחדים עומדים לחזור על מיבצעו המפואר של סאלח אל-דין ולטאטא את הנגע הציוני מעל אדמת מולדתנו..." תאריך מלפני שלושה חודשים. מצויין זה יספיק.

לרגע קט עלה בלב גידי הפיתוי לתחוב לכיס מעילו את תמונת הבת, יחד עם המיסמן הערבי. מילא, עאישיה היפה תצטרך להכות. לא פעם סיבה לברך את חברי הסגל הישראלי לשלום, במסיבות גיטראליות. מה תגיד לו יתברר לה שהוא, גידי, ביקר בביתה? הוא קם מכסאו, דיגל על המדרגות, ליד הדלת דרך על משהו. בהיסט הדעת הרים עגיל מוכסף, תחב איתו לכיסו. ליד שער הגינה חיכתה המכונית השחורה הסגורה, שנועדה להובילו אל המטוס הממתין בשדה-התעופה.

* * *

ה שגריר התכוון בעצבות בשעונו. מעולם לא התפלל בלהט כזה שנואם גרוע כמו רובינס יאריך את נאמו המשעמם.

אולם רובינס התקרב לסוף. הוא כבר גמר להדגיש את רצונה של ממשלת ארצות-הברית לעשות למען השלום, ואת אהדתה העמוקה לאידיאלים הצודקים של שני העמים הלוחמים, ואת הקושי לקבוע לאור העטנות הסותרות מי התחיל במלחמה. בהיעדר הוכחה אחרת, דיקלם בקולו האפורי החדגוני, אפשר רק לבחון חיליו של מי נמצאים על אדמתו של יריבו. מאחר שחיליו ישראל הם שחרור בדרום ובמזרח לשטח ערבי, אין מנוס מן המסקנה כי ישראל היא הווקפנית. בצער עמוק תצטרך ממשלתו להצטרף לגינוי החרוף, ולהציע למועצת הבטחון לאחוז בצעדים נמרצים ביותר...

....ליד הכניסה לאולם פרצה מהומה קטנה..."

ואתו רגע הכירה את פניו המשופמות של גידי. החיוך הנבוך קפא על פניו. היא חזרה והפנתה באופן הפגנתי את גבה. על זוכן הנואמים קרא השגריר במבטא מדויק את תרגום המיסמך, שרשם לעצמו. "איזו מלחמה", היררה גידי, "איזו מלחמה!"

ארוחת הערב של וולף

ה יד החדשות מפי משה חובב, ועיקרן תחילה. ברגע זה מוסרים לנו, כי בשמי חלאביב מתחולל קרב אחירי בין מספר בלתי-ידוע של מטוסים מצריים לבין חיל-... האחירי. פרטים נוספים יימסרו במהדורת חדשותינו הבאה. לפני שעתיים עמדה להיפתח ישיבה מיוחדת של מועצת הביטחון, בה..."

"אבא, בשבילך" צעקה רינה. וולף היה שקוע כל כך בשידור החדשות, עד כי לא שמע את הצלצול בדלת. נער שחור-שיער חיכה לו שם, פתק בידו. בדרך העצבנית המיוחדת לו החליק וולף את שערוותיו הקלושות בטרם שלח את ידו לקבל את הפתק. הנייר המהמה כמעט שלא השמיע רישוש בהיפתחו. "ולפקה!" הכתב הגמלוני של פוקס כאילו דיבר מן הנייר בקול הדק והצרוז. "רד תיכף לנמל, אם אתה יכול. צריכים אותך." בלי הסברים.

הוא שכח כמעט את הנער העומד בפתח. "מלכה", קרא לעבר המטבח, "איפוא שוב שמת את בגדי העבודה?" "על הארגו במרפסת", באה התשובה. "מה זה? שוב קוראים לך? תשגיח על עצמך, וולף. אל תעשה שטויות. ותחזור לארוחת הערב, לפחות."

* * *

ק כשעמד לצאת, לבוש בגדי עבודה גדולים ממידתו, נתקל שוב בנער. "יש מכונית", נאמר לו. זה היה קצת בלתי-רגיל. הוא היה רגיל לכך שיועיקו אותו לפעמים מחוץ למשמרת, כשהסתבך משהו שאחרים לא יכלו לספל בו. אך מעולם לא נשלחה לו מכונית. "מה לורד", היררה בהנאה. במל עצמו אפשר על להבחין בפעלתנות קדחתנית, לא בלתי-רגילה בזמן האחרון. ממחסי המכס עלו ענני עשן, זכר לשריפה שאך זה כובתה. פועלים גררו מטעני סחורות שהיה צורך להרחיקם ממקום הסכנה. ליד הרציף עגנו שלוש אוניות בלבד — זה ימים רבים